

Press och information

Europeiska unionens domstol
PRESSMEDDELANDE nr 20/20
Luxemburg, den 3 mars 2020

Domar i målen C-75/18 och C-323/18
Vodafone Magyarország Mobil Távközlési Zrt. et Tesco-Global Áruházak Zrt.
/ Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Den särskilda skatt som i Ungern tas ut på telekom- och detaljhandelsföretagens omsättning är förenlig med unionsrätten

I domarna **Vodafone Magyarország** (C-75/18) och **Tesco-Global Áruházak** (C-323/18), vilka meddelades den 3 mars 2020, slog domstolen (stora avdelningen) fast att **den särskilda skatt som i Ungern tas ut på telekom- och detaljhandelsföretagens omsättning är förenlig med principen om etableringsfrihet och direktiv 2006/112¹ (nedan kallat mervärdesskattedirektivet)**. Det faktum att den särskilda skatten, som belastar omsättningen progressivt (och till och med kraftigt progressivt för detaljhandelsföretagen), huvudsakligen betalas av företag som ägs av personer från andra medlemsstater, av det skälet att dessa företag uppnår den största omsättningen på de berörda ungerska marknaderna, **återspeglar nämligen den ekonomiska verkligheten på dessa marknader och utgör inte någon diskriminering av dessa företag**. Domstolen slog även fast att, eftersom den skatt som telekomföretagen påförs inte uppvisar de väsentliga kännetecknen för mervärdesskatt, kan den inte likställas med sistnämnda skatt, vilket innebär att den inte inverkar menligt på funktionen hos unionens mervärdesskattesystem och att den därmed är förenlig med mervärdesskattedirektivet.

Domstolen, som även tillfrågats om huruvida den ungerska lagstiftningen om införande av den särskilda skatten är förenlig med unionsrätten på området för statligt stöd, uttalade sig först om möjligheten att ta upp frågorna till prövning.² Domstolen erinrade i detta hänseende om att skatter inte omfattas av tillämpningsområdet för EUF-fördragets bestämmelser om statligt stöd, såvida de inte finansierar en stödåtgärd och därmed utgör en integrerad del av åtgärden. En skatt kan emellertid endast utgöra en integrerad del av en stödåtgärd om det enligt relevanta nationella bestämmelser finns ett tvingande samband mellan denna skatt och stödet. I förevarande fall konstaterade domstolen emellertid att de ansökningar om befrielse från den särskilda skatten som klagandebolagen ingett till de ungerska skattemyndigheterna avsåg en allmän skatt där intäkterna går till statsbudgeten, utan att specifikt avsättas för att finansiera en förmån till fördel för en viss kategori beskattningsbara personer. Domstolen drog slutsatsen att det inte fanns något tvingande samband mellan den särskilda skatt som klagandebolagen var skyldiga att betala och den skattebefrielse som vissa beskattningsbara personer åtnjöt, vilket innebär att den omständigheten att skattebefrielsen eventuellt strider mot unionsrätten på området för statligt stöd inte påverkar lagenligheten av den särskilda skatten i sig. Klagandebolagen kunde följaktligen inte vid de nationella domstolarna åberopa denna eventuella rättsstridighet för att undandra sig skyldigheten att betala nämnda skatt.

Domstolen prövade därefter om den ungerska lagstiftningen om införande av den särskilda skatten i fråga gav upphov till diskriminering på grund av var bolag har sitt säte, vilket är förbjudet enligt EUF-fördragets bestämmelser om etableringsfrihet. Domstolen konstaterade inledningsvis att

¹ Rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (EUT L 347, 2006, s. 1).

² År 2019 ogiltigförklarade tribunalen två kommissionsbeslut genom vilka den polska skatten inom detaljhandelssektorn och den ungerska reklamskatten kvalificerades som statligt stöd (tribunalens dom av den 16 maj 2019 Polen/kommissionen (de förenade målen [T-836/16](#) och [T-624/17](#), pressmeddelande [64/19](#)) och tribunalens dom av den 27 juni 2019, Ungern/kommissionen ([T-20/17](#), pressmeddelande [84/19](#))). Dessa domar är för närvarande föremål för överklaganden till domstolen ([C-562/19 P](#) och [C-596/19 P](#)).

etableringsfriheten för klagandenas moderbolag, med säte i Förenade kungariket respektive Nederländerna, kan, i den mån de utövar sin verksamhet på den ungerska marknaden via dotterbolag, påverkas av varje inskränkning som drabbar dotterbolagen. Domstolen konstaterade därefter, med hänvisning till sin praxis avseende förbud mot direkt och indirekt diskriminering, att den omtvistade särskilda skatten i förevarande fall inte gör någon åtskillnad mellan bolagen beroende på var de har sitt säte.

Domstolen påpekade i det hänseendet att, eftersom alla företag som är verksamma i Ungern inom de berörda sektorerna är skyldiga att betala den omtvistade skatten och då de skattesatser som tillämpas i de olika omsättningsintervallerna gäller för samtliga dessa företag, medför inte den ungerska lagstiftningen om införande av denna skatt någon direkt diskriminering till nackdel för företag som ägs av (fysiska eller juridiska) personer i andra medlemsstater.

Domstolen prövade därefter om den särskilda skattens (kraftiga) progressivitet kunde betraktas som en källa till indirekt diskriminering till nackdel för sistnämnda företag.

Domstolen konstaterade i detta hänseende att när det gäller de aktuella beskattningsåren, det vill säga de som, i målet Vodafone, avsåg perioden 1 april 2011–31 mars 2015 och, i målet Tesco, perioden 1 mars 2010–28 februari 2013, ägdes samtliga beskattningsbara personer i det enda grundintervallet, som beskattades med 0 procent, av ungerska personer, medan majoriteten av de beskattningsbara personer som omfattades av de högre intervallerna ägdes av personer från andra medlemsstater. Merparten av den särskilda skatten har således betalats av beskattningsbara personer ägda av personer från andra medlemsstater.

Domstolen erinrade emellertid om att det står medlemsstaterna fritt att fastställa det skattesystem som de anser lämpligast och att fastställa en progressiv beskattning av omsättningen, eftersom omsättningen utgör ett neutralt särskiljningskriterium och en relevant indikator på de skattskyldigas skatteförmåga. I detta sammanhang är inte den omständigheten att merparten av den särskilda skatten betalas av beskattningsbara personer som ägs av fysiska eller juridiska personer från andra medlemsstater i sig tillräcklig för att dra slutsatsen att de har diskriminerats. Denna omständighet förklaras nämligen av att de berörda marknaderna i förevarande mål domineras av sådana beskattningsbara personer, vilka genererar den största omsättningen på dessa marknader. Denna omständighet utgör således en kvotbaserad eller till och med slumpartad indikator som kan förväntas föreligga varje gång den berörda marknaden domineras av företag från andra medlemsstater eller tredjeland eller av inhemska företag som ägs av personer från andra medlemsstater eller tredjeland. Det grundintervall som beskattas med 0 procent avser dessutom inte enbart beskattningsbara personer som ägs av ungerska personer, eftersom alla företag som är verksamma på den berörda marknaden kommer i åtnjutande av skattelättnaden på den del av omsättningen som inte överstiger taket för detta intervall. De (kraftigt) progressiva skattesatserna för den särskilda skatten ger således inte, genom sin karaktär, upphov till diskriminering mellan skattskyldiga personer som ägs av ungerska personer och skattskyldiga som innehas av personer från andra medlemsstater på grund av var bolag har sitt säte.

I domen i målet C-75/18 tillfrågades domstolen även om införandet av en särskild skatt på telekomföretagens omsättning var förenligt med mervärdesskattedirektivet.³ Domstolen erinrade i det avseendet om att det bland annat ska undersökas om skatten kan äventyra mervärdesskattesystemets effektivitet genom att belasta omsättningen av varor och tjänster och affärstransaktioner på motsvarande sätt som mervärdesskatt, såsom bland annat är fallet med skatter som uppvisar de väsentliga kännetecknen för mervärdesskatt. Domstolen konstaterade emellertid att det i den ungerska lagstiftningen om införande av den särskilda skatten i fråga varken föreskrivs att denna skatt ska tas ut i varje led i produktions- och distributionskedjan eller att avdrag ska göras för den skatt som erlagts i det föregående skedet av denna process. Eftersom den särskilda skatten i fråga saknar två av de fyra väsentliga kännetecknen som domstolen fastställt i tidigare praxis, utgör mervärdesskattedirektivet inte hinder för införandet av denna skatt.

³Artikel 401.

PÅPEKANDE: Begäran om förhandsavgörande gör det möjligt för domstolarna i medlemsstaterna att, i ett mål som pågår vid dem, vända sig till EU-domstolen med frågor om tolkningen av unionsrätten eller om giltigheten av en unionsrättsakt. Domstolen avgör inte målet vid den nationella domstolen. Det är den nationella domstolen som ska avgöra målet i enlighet med EU-domstolens avgörande. Detta avgörande är på samma sätt bindande för de övriga nationella domstolar där en liknande fråga uppkommer.

Detta är en icke-officiell handling avsedd för massmedia och den är inte bindande för domstolen.

Domarna i fulltext ([C-75/18](#) och [C-323/18](#)) publiceras på webbplatsen CURIA dagen för avkunnandet.

Kontaktperson för press: Gitte Stadler ☎ +352 4303 3127

Bilder från avkunnandet av domarna finns tillgängliga på "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106